

δπου τήν κάλεσε σέ γεύμα ή βασίλισσα Βικτωρία και τής χάρισε ένα άπέρχοιο διαμαντέιο βραχιόλι. Τό 1842 πήγε στό Βέλγιο. Τό 1846 στήν 'Ολλανδία. Τό 1850 στή Βιέννη. 'Η Ραχήλ δέν ήταν μόνο ήθοποιός, αλλά και γυναίκα του κόσμου και γι' αυτό παντού τή διεκδικούσαν ή σπλή κι' ή άριστοκρατία. "Υστερ' από δυό χρόνια πήγε στό Βερολίνο κι' έπαιξε στό Πόντσιμα μπροστά στην αυλή. Ο Τσάρος Νικόλαος Ι, πού έφιλοξενείτο τότε από τό βουάιλο τής Πρωσίας, τή χειροκρότησε σαν τρελλός κι' έπειτα πήγε στό καμπαρί τής και τήν προσκάλεσε στην Πετρούπολι. "Όση ώρα τής μιλούσε, καταργώντας κάθε έθιμοτυπία, καθότανε μπροστά στα πόδια τής!

Τό ταξείδι πού έκανε ή Ραχήλ στή Ρωσία, ήταν ένας άπειρογραπτος θρίαμβος. Στο μεγάλο γεύμα πού έδωσε πρós τιμήν τής ό Τσάρος στα όνάκτορα, ή Ραχήλ έφτασε στηριγμένη στο μπράτσο του άδελφού του αυτοκράτορος, άναμεσα σέ μιá φαντασμαγορική άνοιχον θία από Μεγάλους Δούκες και Μεγάλες Δούκισσες. Τή στιγμή των προσέσεων, πολλές φωνές ζήτησαν από τή Ραχήλ ν' απαγγείλη κάτι κι' εκείνη, δίχως πολλά παρανόλια, τράβηξε πίσω τήν καρδιά τής κι' άπήγγειλε ένα μέρος από τή "Φοίδρα". "Έπειτα, παρασημομένη από τον ένθουσιασμό των άκροατών τής, άρχισε ν' απαγγείλη δυνατά τό ρωσικό αυτοκρατορικό ύμνο, με τέτοια έκφραση και με τόση φλόγα, ώστε όλοι οι ποιήτριες, εί στρατηγοί κι' ή μεγάλες κυρίες, άρχισαν κι' αυτοί να τραγουδούν μαζί τής τήν τελευταία στροφή του! Ποτέ άλλοτε στην αυλή των Τσάρων, τήν τόσο άδυστηρή στα ζητήματα τής έθιμοτυπίας, δέν είχε παρουσιασθή ένα παρόμοιο θέαμα!

Δόξα, πλούτη, τιμές, τό πάντα χαμογέλιό της λουπόν σ' ατήν τήν μεγάλη καλλιτέχνηδα. Κι' όστόσο, αντί ή ζωή τής νά ήταν μιá διαρκής έντυχια, ήταν πάντα γεμάτη από απροσδόκητες περιπέτειες και άφοκινές μηχανορραφίες. 'Η Ραχήλ, από τις έρωτικές σχέσεις τής με τον κόμητα Βαλέφσκι, νόθο γυιό του Ναπολέοντα Βοναπάρτου, είχε άποκτήσει ένα παιδί, μιá έκανε τήν άνοησία νά μη του μείνη πιστή. Κι' έκείνος τότε τήν παράτησε και παντρεύτηκε μιá Φλωρεντινή άριστοκράτισσα, τήν 'Αλεξανδρίνα Αικατερίνη γιέ Ρίτσι.

'Η Ραχήλ δέν μπόρεσε ποτέ πειά νά παρηγορηθή από αυτό τό θλιβερό ναυάγιο τής έντυχίας τής. Τό 1854 έκανε μιá "τουρνέ" στήν 'Αμερική, όπου κροολόγησε άσκημα και γύρισε φυματική στό Παρίσι. 'Η ζωή τής από εκείνη τή μέρα ήταν μιá σκληρή και πένθιμη τραγωδία πού τέλειωσε με τό θάνατό τής στό Καννέ τής Κιωνής 'Απριλίου, στις 3 'Ιανουαρίου του 1858. Άριες έβδομάδες πριν, ή Ραχήλ, νοιώθοντας ότι έληφαισε τό τέλος τής, είχε στείλει πίσω στο μεγάλο φίλο τής, τον ποιήτρια 'Ιερώνυμο Ναπολέοντα, μερικά γράμματα μ' ένα σημείωμα πού είχε τήν ημερομηνία: 1η 'Ιανουαρίου 1858. "Βάζω τήν ημερομηνία τής 1ης 'Ιανουαρίου—τού έλεγε στο ύστερο γράφο ή Ραχήλ—για νά αναγκαστώ νά ζήσω ως ατή τή μέρα."

Κι' ό θάνατος, γενναϊόδωρος με τή μεγάλη τραγωδία πού τόσες και τόσες φορές είχε ξάξει τό μεγαλείο του, τής παρεχώρησε κι' άλλες τρεις μέρες άκόμη, άπ' όσες ήθελε...

ΤΑ ΠΑΡΑΞΕΝΑ

Ο ΕΡΩΣ ΣΤΟΥΣ ΔΙΑΦΟΡΟΥΣ ΛΑΟΥΣ

- Του Γάλλου ό έρωτας εινε χαρούμενος και ανευματώδης. Τής Γαλλίδας μαγευτικός, πλάνος, όνειρώδης.
- Του Άγγλου ό έρωτας εινε σταθερός, άλλα κρύος. Τής Άγγλίδας ρωμαντικός κι' αϊθέριος.
- Του 'Ιταλου παράφορος, άλλα έπιπόλοιος. Τής 'Ιταλίδας θερμός και γεμάτος άφοσίωση.
- Του 'Ισπανου άνδρόμνητος, φλογερός, άλλα ζηλότυπος. Τής 'Ισπανίδας παράφορος, γεμάτος άντοθυσία, άλλα κι' αϊτής ζηλότυπος.
- Του Αυστριακου εινε πρακτικός, πιστός και θετικός. Τής Αυστριακής ήσυχος και νοικοκυριστικός.
- Του 'Αμερικανου παράτολμος και...ορανοζυστικός! Τής 'Αμερικανίδας τυραννικός, ιδιότροπος και συντομώτατος!
- Του Ρώσου θρησκευτικός, φανατικός και μυστηριώδης. Τής Ρωσίδας ένα ήφαιστιο πού ό κρατήρας του εινε πάντοτε εν έννεργεία.
- Του Τούρκου δεσποτικός και ήδυπαθέστατος. Τής όδαλικής αυθητικός και...θανατηφόρος!
- Του Γερμανου ό έρωτας εινε θερμός και άγνός. Τής Γερμανίδας βαθύς και αϊθέριος.
- Του Βέλγου ειλικρινής κι' έντονος. Τής Βελγίδας σοβαρός και άπλός.
- Του 'Ελβετου όειλός κι' αγαθός. Τής 'Ελβετίδας γλυκός και σιμνός.
- Του Σουηδου εινε άγνός, σταθερός και πιστός. Τής Σουηδουδ μάλακός, σιμνός και φαιτείνός.
- Του Ρουμηου, τέλος, ό έρωτας εινε μηπεδεμένος, άστατος και τρεμερός ζηλότυπος. Τής 'Ελληνίδας ύπομνητικός, βαθύτατος και γεμάτος άντοθυσία.

ΕΚΛΕΚΤΕΣ ΜΕΤΑΦΡΑΣΕΙΣ

ΞΕΝΟΙ ΠΟΙΗΤΑΙ

Ο ΘΑΝΑΤΟΣ ΤΟΥ ΘΕΡΙΣΤΟΥ

(Του ΜΙΣΤΡΑΔ)

Κ' έσήμερον ό θάνατος ηρώλη-ηρώλη τά χέρια και ξάρτυς έσπιθοβόλησαν τά θυμπερά του μάτια: —"Άγιε μου Γιάννη θεριστή και κόρη μου "Άγιε Γιάννη, πατέρα τής φτωχολογιάς, του θέρου κνέξερητη, θυμήσου με τό δύστυχο μού' στον Παράδεισό σου.

* * * * *
"Λίγες έληές έφύττωρα, πάνε δυό χρόνια τώρα, λίγες έληές σ' ένα γκαρού χέσσο και παρωσιμένο στον ήλιο του κλομιαριού το χύμα τους κωρώσε σαν άνομημένα κάρθουνα. Άφάντη μου, "Άγιε Γιάννη, σήμερα ό ήλιος φλέγεται, θυμήσου τις έληές μου.

* * * * *
"Ψηλά στο χωροβούνι μας ή δόλια μου φραμίλλα θά κινεσθή τά κέρδη μου πούτρενα κάθε χρόνο... Μα φίτος τά Χριστούγεννα μονάχι θά δειπνήσουν. "Άγιε μου Γιάννη θεριστή και κόρη μου "Άγιε Γιάννη, κούτησον τή γυναίκα μου και παρηγόρησέ την, πρσάταεμε τήν κόρη μου και άνάθεσε τό γυιό μου.

* * * * *
"Αν κάποιον έβαρνωκόμησα, συγχώρησέ με τώρα! Και τό θρεπάνι, όταν έρεθ ή κάποιον χαλίκι έμπερός του, έβαρνωκόμησε κι' αυτό, κι' έτσι κι' έκείνο δόγγει. Άγαπημίνε του Θεού κι' άφάντη μου "Άγιε Γιάννη, πατέρα τής φτωχολογιάς, του θέρου κνέξερητη, θυμήσου με τό δύστυχο μού' στον Παράδεισό σου!

Κ' έσώπασεν ό γερόντας μ' ασάλευτα τά μάτια κι' άσπρισαν σαν τό μάγμαρο τά μείλι του κορμού του κι' οι θεριστάδες άφωνα, στο χέρι τό θρεπάνι, ξανάρχισαν τό θέρισμα γλήγορα και με έπίση γιατί μάλιστα φλογερός άνάθεσε τό σάχμα.

Μεταφρ. ΙΩΑΝΝΟΥ ΠΟΛΕΜΗ

ΤΡΑΓΟΥΔΑΚΙ

(Του SHELLEY)

"Ένα πουλάκι στο ξερό κλαδί, κλαίει για τό παιδί του τό πωσιμένο ό παγωμένο ό φορητό άπάνω του και τό γυάκι κάτω παγωμένο.

Στό δάσος τό γυμνό φύλλο δέν ήτανε, στο χύμα ένα λουλουδι δέν άνθούσε και τή γαλήνη γύρω δέν έτάραζε παρά ό τροχός του έδογούσε.

Μεταφρ. ΛΑΜΠΡΟΥ ΠΟΡΦΥΡΑ

ΔΗΘΗ

(Του CATUL MANDES)

Χαίρετε, παλαιοί έρωτες, χαμένες χιμαίρες, λαχτάρες, χάδια φονικά, ήδονές γλυκές, μά φαρμακωμένες τήν καρδιά μ' άφήστε, δάσανα γλυκά.

Μαύρη συννεφιά τον αϊθέρα σκιάζει. Με φτερά άπλωμένα φύγετε μακριά, χελιδονία έξω. Ο καιρός προστάζει πλάκωσ' ό χειμώνας, κρύωσ' ή φωλιή.

Χάνονται, περσούν, όνειρα και πάθη, όλα τά νεκρωει έξόσωση άρωμαίο, όταν χωρίς ρόδο μένει τό άγκάδι, όταν θασίλευε ή μελαγχολία.

Τρέλλες και καϊμοί φεύγουν. Τήν ήμέρα σκίπασε τής νύχτας σκεπτείνό σεντόνι, όνειρα και πόθο πάνε στον άέρα και μού μού' ή λήθη, πού με θασαίνωει.

Κι' ή ψυχή μου πσιά, έσημη, κοιμάται κι' ούτε νά κρατήσ' ή δόλια δέν κινεσεί τον καϊμό, τους πρώτους πόνοους νά θυμάται

κι' ό καϊμός αυτός νά τήν (παρηγορή.

Μεταφρ. Η ΠΙΝΤΖΑ

